

[Waldorff]

mener faktisk, at det er det mest præcise, der er blevet sagt indtil nu om dette lovforslag.

Jeg vil godt give et enkelt eksempel på det, nemlig Glud & Marstrand-sagen, som løb fra december 1975, hvor Københavns kommune forlangte en reduktion af forureningen med opløsningsmidler. Det tog Glud & Marstrand sig ikke af. Påbuddet blev ikke efterkommet, men anket til miljøstyrelsen, som traf samme afgørelse, og til miljøankenævnet, som traf samme afgørelse i december 1976. Glud & Marstrand løftede stadig væk ikke en finger og fik en dom på 10.000 kr. for ikke at opføre en skorsten, som kostede 500.000 kr.

Man rettede sig heller ikke efter dommen, men indledte i stedet forhandlinger med boligelskabet Vibo, der har et kendt folketingsmedlem som formand. I fællesskab ordnede man et salg af Glud & Marstrands grund, som indbragte Glud & Marstrand 9,4 mill. kr. Det var en grund, som var belagt med en byplanvedtægt om, at det var et erhvervsområde, og med regler om bebyggelsesprocenten, som gælder i Københavnsområdet. Begge dele sørgede Vibo for at få bokset igennem borgerrepræsentationen, dagen før Vilho Sigurdsson blev borgmester, hvorefter handelen gik i orden og Glud & Marstrand trak sig ud af København med en meget høj pris for denne erhvervsgrund.

Så sker der selvfølgelig det, da Glud & Marstrand er en fornuftig virksomhed, at man søger miljøkreditrådet om støtte til omlokalisering i forbindelse med de overtrædelser af miljøloven, som man har gjort sig skyldig i, og i forbindelse med de investeringer, som man aldrig nogen sinde har gennemført, nemlig skorstenen til en halv million kroner. Enden på det hele bliver, at Glud & Marstrand efter at have overtrådt alle disse påbud bliver belønnet med omkring 280.000 kr. – det mener jeg tallet var – i kraft af lov om miljøstøtte.

Det er præcis sådan, denne lov fungerer: præmiering af lovovertrædere og miljøforbrydere, og det skal den blive ved med ifølge bemærkningerne til lovforslaget, som det er fremsat nu. Det er ofte store, velkonsoliderede virksomheder, der får støtten, det er det oven i købet i reglen. Korn- og foderstofbranchen har systematisk udnyttet loven om miljøstøtte, ikke så meget til forureningsbekæmpende foranstaltninger, men for at gennemføre en strukturrationalisering af bran-

chen. Der er nedlagt arbejdspladser i massevis med støtte fra miljøkreditrådet.

Derudover er det selvfølgelig, som det er blevet sagt, en lov, der totalt bryder med princippet om, at forureneren betaler, og det sker med EF-godkendelse og af hensyn til konkurrenceevnen. Det er et glimrende udtryk for det, som hr. Bolvig har sagt: det er en erhvervsstøttelov.

Miljøkreditrådets sammensætning er også en illustration af det. Jeg mener, at det er lidt naivt at appellere til ministeren om at ændre sammensætningen af miljøkreditrådet. Ministeren har ikke engang gidet forhandle dette lovforslag med miljøorganisationerne. Det er kørt hen over hovedet på alle, som er interesserede i miljøet. Det er kun forhandlet med industrien, med landbrugsorganisationerne og så lige med et par ministerier og kommunerne.

Der er ikke bare tale om et brud med et fundamentalt princip i forbindelse med miljøstøtteloven, der er også sket en drejning undervejs under behandlingen af dette lovforslag. I § 1, stk. 1, nr. 2, tales der om forureningsbegrænsende projekter, som er særlig økonomisk tyngende. Jeg vil godt bede ministeren bekræfte, at denne del af lovforslaget ikke var med i det oprindelige lovudkast. Og jeg vil gerne bede ministeren forklare folketinget – han kan selv gøre det, han kan selv tage initiativet til det, jeg skal ikke sige noget om det – hvem det er, der har fået denne bestemmelse ind i lovforslaget. Hvad er det for organisationer, som har krævet, at det skulle med? For ligesom at antyde det spor, som ministeren nok skal give sin forklaring ad, vil jeg pege på afsnittet i bemærkningerne, hvor der tales om landbrugsvirksomheder.

Det er meningen med dette lovforslag, at man skal kunne give støtte til etablering af anlæg for opbevaring af naturgødning og roensilage. Jeg vil godt bede ministeren bekræfte, at der allerede i vandløbsloven af 1963 og i øvrigt i diverse kommunale sundhedsvedtægter er forbud imod udsendelse af forurening med roensilage, med naturgødning. Jeg vil godt bede ministeren bekræfte, at det, som miljøstøtteloven her lægger op til, er, at ikke bare skal man kunne præmiere virksomheder for ikke at overholde miljøbeskyttelsesloven af 1974, man skal også kunne præmiere landbrugsvirksomheder for ikke at